

[Lone Dybkjær]

snarere, at det er nødvendigt med en systematisk forskning på dette felt.

Det, jeg synes man skal satse på, når det gælder punkt 2 i forslaget om en anbefalet kostsammensætning, er spørgsmålet om, hvad vi overhovedet kan få ud af forskningen. Vi kan nok i grove træk sige noget om en anbefalet kostsammensætning i dag, men vi mangler sådan set noget mere dokumentation for en hel del af det, der slynges ud.

Kvalitetskravene mener jeg vi skal behandle under det næste forslag på dagsordenen, og det skal jeg derfor ikke gå ind på her, men jeg vil gerne sige noget om institutionskost og oplysningsvirksomhed. Generelt set er institutionskosten selvfølgelig for dårlig, men jeg er ikke enig i den generelle betragtning, der også ligger indirekte i det socialdemokratiske forslag på dette felt, nemlig at det er et spørgsmål om økonomi alene.

Under krigen – for nu at tage et eksempel – levede vi faktisk betydelig sundere, end vi gør i dag. Det er altså ikke et spørgsmål om økonomi, det er et spørgsmål om, at vi, som også andre ordførere har været inde på det, simpelt hen har valgt noget forkert mad og noget dyrere mad. Noget af den virkelig sunde mad er jo ikke dyr mad, og derfor mener jeg ikke, at de økonomiske betragtninger, sådan som de er udtrykt i det socialdemokratiske forslag, er rigtige. Jeg mener derimod, at det er rigtigt, at man får set noget mere på institutionskosten, og at man sikrer, at også de mere basale ting i forbindelse med institutionskosten er i orden.

Men fremfor alt mener jeg – og det skal så være mine afsluttende bemærkninger – at det er meget vigtigt, at vi ser på oplysningsvirksomheden. Det afgørende er nu, at den overlevering om en rigtig ernæring, vi andre fik fra vores forældre, ikke sker længere, og der ved kommer der et hul i forhold til næste generation, som ikke har været der tidligere. Det er den synsvinkel, man skal anlægge på oplysningsvirksomheden, og anlægger man den, tror jeg virkelig, man kan opnå meget i henseende til en mere hensigtsmæssig ernæring.

Duetoft (CD):

Jeg vil gerne indlede med at sige, at jeg er meget enig med fru Lone Dybkjær i hendes

afsluttende bemærkninger om oplysningsvirksomheden.

I øvrigt mener jeg, at dette forslag i virkeligheden er et af de vigtigste forslag, vi har på dagsordenen i dag. Det er det for det første, fordi det er med til at understrege, at en ernæringspolitik spiller en central rolle, men det er det også, fordi det viser, at socialdemokratiet ikke er blevet spor klogere gennem de seneste år af at være kommet i opposition.

CD vil naturligvis støtte ernæringsforskningen, og CD vil støtte oplysningen ikke mindst i folkeskolen, som fru Lone Dybkjær også var inde på. Det er vigtigt. Men så har jeg også vanskeligt ved at sige særlig meget mere positivt om forslaget.

Jeg har indtil for nylig troet og været talsmand for, at man kunne samarbejde med socialdemokraterne på mange områder, også om meget langsigtede mål. Jeg troede faktisk, at socialdemokratiet havde opdaget, at den formynderistat, som man styrede imod i en periode, og som vi bl.a. har set i vores naboland Sverige under socialdemokratisk styre, ikke lige var sagen. Men dette forslag til ernæringspolitik afslører, at der ikke er sket nogen som helst ændring i socialdemokratiet – snarere tværtimod. Det lyder så pænt alt sammen – smukt og nydeligt – men hvad står der egentlig?

I bemærkningerne til forslaget taler man om en »økonomisk ernæringspolitik«, altså dette med, at man vil begynde at styre folks ernæring via skatter og afgifter. Jeg gad egentlig vide, hvordan man vil gøre det. Den ene uge er det sundt at spise æg; det er det ikke den næste. Skal vi så have skattepolitiske ændringer fra uge til uge? Eller hvordan vil man gøre det i praksis?

Det kan så være, hvad det være vil, men det passer jo ganske glimrende ind i det traditionelle socialdemokratiske mønster: socialdemokraterne skal afgøre, hvad vi skal se i fjernsynet, socialdemokraterne skal afgøre, hvad vi skal se i teatrene, socialdemokraterne skal afgøre, hvad vi skal læse af bøger, socialdemokraterne skal afgøre, hvordan vi skal opdrage vores børn, og nu skal socialdemokraterne altså også afgøre, hvad der skal være i vores kødgrøder derhjemme.

Jeg håber, at et stort flertal i folketinget gør op med hele den formynderiholdning, der ligger bag det socialdemokratiske forslag,